

NOVINY

KULTURNÍHO SPOLKU KOZOJEDY A OBCE KOZOJEDY

ČÍSLO 1 - 2017 1. LEDEN 2017

Rozsvícení vánočního stroměčku v Kozojedech

Dne 26. 11. 2016 se jako již tradičně konalo na návsi v Kozojedech slavnostní rozsvícení vánočního stroměčku. Překvapením pro všechny byla hojná účast rodičů, dětí, prarodičů a mnoha dalších návštěvníků.

Děti ze základní školy všem zpěstřily čekání recitací, zpěvem a hrou na hudební nástroje.

Vrcholem jejich vystoupení byla koleda Tichá noc (Silent night) zpívaná prvně v anglickém jazyce a poté česky.

Děti byly odměněny velkým potleskem. Návštěvníci si v mrazivém podvečeru mohli dát na zahřátí svažené víno nebo čaj. Ke koupí byly na místě krásně ozdobené perníčky, po kterých

se hned zaprášilo.

Po slavnostním rozsvícení stroměčku měla projev místostarostka obce, která poděkovala žákům a organizátorům vystoupení a všem popřála krásné prožití vánočních svátků.

Zároveň vyzvala všechny přítomné děti, aby si přišly pro vánoční balíček, který pro ně obec přichystala jako překvapení.

Děkujeme všem, kteří upekli a ozdobili pro děti i dospělé perníčky a přichystali občerstvení pro všechny přítomné. Díky patří také paní učitelce Janě Soukupové a ředitelce školy Evě Doležalové, které s dětmi nacvičily večerní vystoupení, dále pak panu Petru Němcovi za pěkné ozvučení akce a samozřejmě obecnímu úřadu Kozojedy.

Mikulášská nadílka ve škole

V pondělí 5. 12. 2016 se jako každoročně děti ze základní a mateřské školy dočkaly návštěvy vskutku pekelné. Po roce opět dorazili čerti. V doprovodu Mikuláše a andělů zvonili řetězy, mávali košťaty a táhli za sebou pytle na odnášení hříšníků. Naštěstí ve škole zůstali všichni žáci a žáčci, kterým se podařilo čerty obměkčit zpěvem koled či recitováním básniček.

Hodina s kytarou Vladimíra Hirta

V podvečer, v sobotu 5. 11. 2016 se od 16:00 konal kytarový recitál – Hodina s kytarou našeho bývalého ředitele školy Vladimíra Hirta. Ve zcela zaplněném kostele sv. Mikuláše, kozojedské Santiniho architektonické dominantě, jsme strávili příjemnou hodinku. V té nás hlavní protagonista provedl nejen hudbou, ale i mluveným slovem. Zazněl průřez kytarové literatury od renesance až po 20. století. Jako host tohoto koncertu vystoupil žák naší školy Martin Šubrt.

Vladimíru Hirtovi patří velké poděkování za tento krásný kulturní zážitek, kterým obohatil kulturní život zdejší obce.

Mgr. Eva Doležalová

VŮNĚ KOŘENÍ

Cestovatelská přednáška s názvem Vůně koření, kterou nám přednášel námořník pan Jiří Frank z Kralovic, byla velice zajímavá. Všichni posluchači se zájmem poslouchali až do konce, i když se přednáška časově protáhla. Pan Jiří Frank umí velice poutavě vyprávět a zaujmout. Snad je to tím, že je z něho cítit zaujetí pro námořnictví a můžeme i říci, že přednáší celou svou duší a se zanícením pro cestování a poznávání věcí, které na svých cestách zažil nebo viděl.

Přednáška byla o cestách koření, co vše se v historii odehrávalo, než se koření z tehdy daleké Indie, nebo i dalších zemí, dostalo na náš stůl v Evropě. Pan Jiří Frank na začátku uvedl, že každé koření má svůj příběh, a tato slova svým poučným povídáním plně doložil.

Dnes se nám může zdát, že přeletět nebo obeplout svět je chvilka a bez velkého nebezpečí, dříve to však bývalo jinak.

V době, kdy Vasco da Gama plul se svoji skupinou lodí do Indie, musel obeplout Afriku a čelit mnoha velkým nebezpečím. Trh s kořením tehdy ovládali arabští vládcí a jejich obchodníci.

Dostat trochu koření do Evropy byla doslova bitva. V době těchto příběhů měl pepř cenu doslova stejnou jako zlato. Snad proto také zemřelo mnoho námořníků a bylo obětováno mnoho lidských životů. Vasco da Gama sám při své výpravě potápěl každou loď, kterou potkal, jako odpověď za příkoří, kterého se jeho lodím dostalo při jeho první plavbě.

Vasco da Gama při svých plavbách také získával državy pro portugalského krále a

současně s tím šířil křesťanství do těchto zemí. Ve chvílích, kdy přednášející líčil tyto příběhy o tvrdých střetech lodí s arabskými domorodými vojáky a námořníky, někteří posluchači ani nedýchali.

Poučili jsme se, jak vypadá pepř v přirozeném prostředí, o jeho pěstování a užití. Dozvěděli jsme se také o životě lidí v Indii i v současnosti, o velikých sociálních rozdílech, kde pouhá silnice dělí svět a život v chatrčích od dnešní moderní civilizace v obrovských věžových domech.

Poslouchali jsme vyprávění o tom, proč je v Indii posvátná kráva a jak se jí tam daří, že mrtvá kráva nasýtí pouhých 80 lidí a živá kráva uživí až 420 lidí. Také že lidé v Indii považují koupel v kravské moči za očistnou koupel.

Pan Frank vyprávěl i humorné příběhy, které sám zažil, a tím přítomně velice pobavil. Věřím, že se přednáška líbila všem účastníkům, a doufám, že se nám do budoucna podaří uskutečnit ještě další takové akce.

Bartoloměj Štěrba.

KAREL IV. KRÁL CTĚNÝ A MILOVANÝ

V pátek večer, 2. prosince 2016, přivítal v sále Kulturního domu Kozojedy předseda Kulturního spolku Kozojedy B. Štěrba známou historičku, paní PhDr. Věru Kubovou. Přivezla k nám tentokrát zajímavou, vysoce erudovanou prezentaci o našem nejslavnějším panovníkovi, králi a císaři Karlu IV. V rámci své přednášky paní Dr. Kubová opakovaně zdůraznila nepominutelný význam silné kvalifikované osobnosti v čele státu a připomenula nesmazatelný odkaz našich dějin, který by neměl být zkracován a přerušován podle flagelantských zájmů některých dnešních vykladačů české minulosti a nevýznamnosti. Právě dnes je třeba si stále připomínat nutnost obnovy národního obrození a obrany státu před nepřátelsky zaměřenými cizími vlivy. (vs)

Karel IV. (14. května 1316, Praha – 29. listopadu 1378, Praha) byl jedenáctý český král, vládnoucí jako Karel I. od srpna 1346 až do své smrti v listopadu 1378. Karel IV. byl římsko-německý král od července 1346 a od roku 1355 císař římský. Byl také italský (lombardský) král od roku 1355, burgundský (arelatský) král od roku 1365, moravský markrabě v letech 1333 až 1349 a lucemburský hrabě v období let 1346 až 1353. Pocházel po otci z dynastie Lucemburků.

Byl to první český král, který se stal také císařem Svaté říše římské, a byl posledním korunovaným burgundským králem. Stal se tak osobním vládcem všech království Svaté říše římské.

Karel IV. byl syn dědičky Přemyslovců Elišky a českého krále Jana Lucemburského. Byl pokřtěn jako Václav, jméno Karel přijal při biřmování během své výchovy ve Francii po svém strýci a kmotrovi Karlu IV. Sličném.

Karel IV. patřil mezi nejvýznamnější panovníky vrcholného středověku. Byl neobyčejně vzdělaný a inteligentní, plyně hovořil pět jazyků. Svou moc využil ke zkonsolidování českého státu, který byl od jeho doby znám jako Koruna česká. Již jako císař nechal vytvořit Zlatou bulu, nejvýznamnější říšský ústavní zákon, který platil až do zániku Svaté říše římské roku 1806. Ta také významně upravovala vztah českého státu

k říši a potvrzovala jeho výjimečné a nezávislé postavení v rámci říše.

Jako český král proslul především založením univerzity v Praze, která nese jeho jméno, výstavbou Nového Města pražského, stavbou kamenného Karlova mostu přes řeku Vltavu v Praze, zbudováním hradu Karlštejna a mnoha dalšími počiny. Spolu s otcem započali se stavbou Svatovítského chrámu.

Karel také dosáhl významné územní expanze českého státu, především severovýchodním směrem a to hlavně díky své obratné sňatkové politice. Je považován za jednu z nejvýznamnějších osobností českých dějin a v roce 2005 s převahou zvítězil v anketě Největší Čech.

ZDROJ: https://cs.wikipedia.org/wiki/Karel_IV.

80. NAROZENINY

22. listopadu 2016 oslavil dlouholetý člen a funkcionář Mysliveckého spolku Kozojedy pan František Hykyš významné životní jubileum – 80. narozeniny.

Lesu a myslivosti se věnoval pan František Hykyš celý svůj život. Péče o les byla jeho povoláním, ale také velikou láskou. Myslivcem a členem Českomoravské myslivecké jednoty je již od 1. 1. 1956, to je bezmála 61 let. Však je proto také držitelem „Věrnostní medaile“, kterou mu Oblastní myslivecký spolek v Plzni udělil již v roce 2011. Stručně řečeno pan František Hykyš je lesák a myslivec

každým coulem. Myslivce s hlubokým vztahem k přírodě, ke zvěři, se smyslem pro dodržování starých mysliveckých tradic. Tento vřelý vřeh a nesmírnou pokoru k přírodě, k životu všeobecně, dokázal vstěpovat také svému synovi Vladimírovi i vnuku Davidovi, které rovněž přivedl k myslivosti. Spolu s některými dalšími členy našeho spolku se podílel na výchově mladé myslivecké generace v kroužku mladých myslivců při zdejší ZŠ. Členové tohoto kroužku pod jeho vedením v minulosti úspěšně reprezentovali náš myslivecký spolek v dětské soutěži „Zlatá srnčí trofej“.

Z titulu funkce mysliveckého hospodáře, kterou v našem spolku několik let vykonával, má výrazný podíl na založení chovu muflonů a daňčí zvěře v naší honitbě a samozřejmě na celkovém rozvoji české myslivosti v regionu severního Plzeňska. Oblastní myslivecký spolek v Plzni ocenil na návrh našeho spolku tuto jeho dlouholetou obětavou činnost propůjčením vyznamenání „Za zásluhy o myslivost“ - II. stupeň.

Hluoce si vážíme této nesmírně obětavé, odpovědné a dlouholeté práce pana Františka Hykyše pro myslivost a pro přírodu v naší honitbě. Vážíme si jeho velice pozitivního a přátelského vztahu k ostatním členům našeho spolku, k mladé nastupující generaci kozojedských myslivců a upřímně za vše děkujeme.

I ve svých osmdesáti letech je pan František Hykyš aktivním členem našeho spolku a podílí se na všech jeho aktivitách,

včetně organizování brigád na výsadbu stromků v obecních lesích a v Lesích ČR. Jsme přesvědčení, že ještě řadu let bude platným členem našeho spolku.

K tomu přejeme panu Hykyšovi hodně zdraví, štěstí a pohody, ale také pevnou ruku, dobrou mušku a ještě hodně mysliveckých zážitků a loveckých úspěchů. Hodně radosti v životě i v myslivosti.

S upřímným Lesu a lovu zdar!
Václav Troch
místopředseda MS

Obec Kozojedy se připojuje k tomuto krásnému přání a děkuje panu Hykyšovi za dlouholetou a obětavou práci odborného lesního hospodáře. Také přejeme hodně spokojenosti a pevně zdraví do dalších let.

OKÉNKO DO MYSLIVECKÉ KYNOLOGIE

Ve 4. čísle Kozojedských novin ročníku 2015 jste si přečetli, jak smutné a těžké je loučení myslivce se svým čtyřnohým pomocníkem a kamarádem. Myslivce bez psa je však poloviční myslivec – tvrdí zkušený myslivečtí kynologové. A tak na místa starých, dosloužilých psů nastupují noví, mladí adepti loveckého umění.

A myslivce znovu věnuje desítky a stovky hodin výchově a výcviku svého nového loveckého pomocníka a společníka tak, aby mohl být jak předpisy a řady určují „lovecky upotřebitelný“. A věřte, že není vůbec jednoduché tohoto cíle dosáhnout. Exterierově dobře vybavení jedinci pak po absolvování výstavy mohou být zařazeni mezi chovné jedince.

Mezi myslivce našeho spolku, kteří se v současnosti věnují výchově a výcviku psa pro lovecké účely, patří také Marek Peterka. Ten si za svého pomocníka pro výkon práva myslivosti vybral fenku německého křepeláka.

Německý křepelák je poměrně mladé psí plemeno vyšlechtěné v Německu kolem roku 1890, určené především k lovu zajíců a lišek. Je řazen mezi slídiče, živé a vášnivě lovce. Velice rád však aportuje také z vody. V České republice je toto plemeno poměrně málo známé a rozšířené.

Německý křepelák je klidný, přítulný pes. Není nervózní ani agresivní. Je velice aktivní,

poddajný, přizpůsobivý a inteligentní. Dobře chápe, co se od něj očekává a čemu se má naučit. Vůči svému majiteli a jeho rodině je oddaný. Je také velmi dobrým hlídačem. Velmi dobrý vztah má i k dětem, ke kterým je přátelský a dobře je snáší. Přátelsky se chová také k jiným psům. Pro své schopnosti a inteligenci se hodí také pro psí sporty, jako je agility. Pro svoji mírumilovnou povahu se používá také pro canisterapii.

Od svého pána pak tento pes vyžaduje dostatek pohybu, vlídné zacházení a také důslednou výchovu a výcvik.

Mladé fenky německého křepeláka Marka Peterky jsou tedy dva roky. Je to teprve malinko odrostlé štěně. Již při podzimních nahánkách však měla CIRA z Křivoklátských lesů možnost prokázat své lovecké vlohy a schopnosti. A vedla si více než úspěšně.

Prokázala svůj temperament, vytrvalost, obrovský akční rádius a při střetu s černou zvěří také nebojácnost a hlasitost při oznamování kontaktu s touto zvěří. Přispěla tak velkou měrou k dobrým loveckým výsledkům naháněk a svému pánovi, vůdci, ale i kamarádům připravila hodně radosti. Přejeme oběma ještě hodně krásných společných loveckých zážitků.

S pozdravem „Myslivecké kynologii zdar!“

Václav Troch, místopředseda MS

Marek Peterka se svým psem:

CIRA z Křivoklátských lesů,
Chovatel Jiří Pour, Podmokly.
Narozena 17. dubna 2014
Jarní svod – 21. 3. 2015 v Manětíně.
Podzimní zkoušky loveckých slídičů – Líně
24. 10. 2015 – I. cena.

Fotografická soutěž „Kozojedy a okolí ve fotografii“

Kulturní spolek Kozojedy ve spolupráci s Obecním úřadem Kozojedy, Základní školou Kozojedy a za podpory Fotoklubu Plasy uspořádal fotografickou soutěž, která byla zaměřena na zdokumentování a objevení krás obce Kozojedy a které vystihují současný i minulý život v naší obci a v jejím bezprostředním okolí.

Ve svém hledáčku mohli jednotliví fotografové zachytit i blízké obce, jako Liblín, Bohy, Borek, Břízsko, Lednice a Robčice. Již na začátku celé akce byla z členů skupiny určena komise, která se podílela na organizaci.

Dohodli jsme se, že nebudeme odmítat žádné fotografie, které budou předloženy, i když nebudou přesně odpovídat zadanému tématu, pokud budou mít jakoukoliv vazbu na Kozojedy a Kozojedsko.

Zvláště ohleduplně jsme se rozhodli přistupovat k účastníkům soutěže z řad dětí. Podle toho byla také dána pravidla celé soutěže.

Soutěž byla vyhlášena 22. 1. 2016 a ukončena 14. 10. 2016. V neděli 16. 10. 2016 se sešla komise ve složení Petra Ouhrabková za obec Kozojedy, Bartoloměj Štěrba za Kulturní spolek Kozojedy a Jaromír Nový z Fotoklubu Plasy.

Každý člen komise vybral fotografie, které chtěl ohodnotit, a přidělil body. Sečtením bodů vyšly výsledky. Z donesených fotografií jsme 22. 10. 2016 uspořádali výstavu v kulturním domě. V průběhu výstavy byly vyhlášeny výsledky a odměnění tvůrci vítěznych fotografií.

Dětská kategorie:

Zuzana Říhová - RYBNÍK V JÍLOVNÁCH
 Maruška Štěrbová
 - PODZIM V KOZOJEDECH
 Lenka Říhová - KOZOJEDSKÝ VODOPÁD

Čestná uznání:

Jaroslav Holubář (Kozojedy)
 - NEČEKANÝ ZÁSAH ZVĚROLÉKAŘE
 Mgr. Růžena Srpová (Rakovník)
 - BEROUNKA POD KRAŠOVEM
 Jan Štěrba (Kozojedy) - ZAMYŠLENÁ
 Gustav Valenz (Kozojedy)
 - KROUPY V POTOCE
 Václav Řežábek (Plasy)
 - KOSTEL-KOZOJEDY

Černobílá fotografie:

1. Daniela Brabcová (Plzeň)
 - TROCHA MINULÉHO STOLETÍ
 2. Josef Teršl (Plzeň)
 - VZPOMÍNKY MLÝNA
 3. Ivo Kornatovský (Plasy)
 - POD KOSTELEM

Barevná fotografie:

1. Jaroslav Holubář (Kozojedy)
 - ŘEKA IMPRESIONISTŮ
2. Vladimír Steiner (Kozojedy)
 - BEROUNKA-RYBŮV MLÝN
3. Kateřina Jonášová (Smědčice)
 - SOUMRAK NA BEROUNCE

Cena diváka:

Vladimír Steiner (Kozojedy)
 - STARÁ CESTA

Při vyhlášení výsledků se ujal slova pan Josef Terschl, člen fotoklubu Plasy.

Vítězům soutěže byly předány malé dárky a diplom - starostou Josefem Lomičkou za obec Kozojedy, Mgr. Evou Doležalovou za ZŠ a MŠ Kozojedy a Bartolomějem Štěrbou za KSK.

Za organizátory této akce bych velice rád poděkoval členům Fotoklubu Plasy za zapůjčení kliprámů na instalaci fotografií, za jejich pomoc při instalaci výstavy i za účast na soutěži. Zejména děkuji členům fotoklubu panu Josefu Terschlovi a Miroslavu Novému.

Samozřejmě poděkování patří i všem ostatním, kteří se podíleli na organizaci a přípravě výstavy - obci, kulturnímu spolku a základní škole. Děkuji všem, kteří se zúčastnili svými fotografiemi a zasloužili se tak o úspěch celé akce.

Na závěr mi dovoluje poděkovat i mužskému pěveckému souboru Kozel, který oživil naši výstavu při vernisáži. Souboru Kozel se tak dostalo možnosti prvního vystoupení na domácí půdě, aby zazpíval několik písní z našeho kraje.

Bartoloměj Štěrba

ŠKODOVKOU CESTOU NECESTOU

Posledních pár let jsem se motal jen kolem práce, a tak jsem chtěl něco podniknout, něco zažít, ale co? Hodně jsem sledoval televizní pořad Top Gear, kde vzali nějaký vrak a jezdili s ním, dokud to šlo. Poté se zase objevila parta Čechů s Trabanty, a v tom mi to došlo, sakra to je geniální! Hned jsem začal zjišťovat, co takové cestování starým autem obnáší, a ukázalo se, že to není až takový problém. Staré auto mně stojí v garáži, konkrétně Škoda 105s z roku 1983. Stačí jí připravit na cestu, sehnat lidi a vymyslet, kam a kudy vlastně pojedeme.

Cíl cesty byl naplánovaný rychle, pojedeme jen po Evropě. Jelikož tu jsou jen tři možnosti, Alpy, východní Evropa a Skandinávie, tak bylo rozhodnuto ihned. Poté jsem obvolal známé a kamarády, kteří by do toho mohli jít se mnou. V tom také problém nebyl, dalo se nás dohromady osm. Teď zbývá jen spravit auto. Já se v nich tolik nevyznám, tak jsem požádal o pomoc automechanika pana Miloslava Vaška. A tady se objevil první zádrhel. Musel jsem ho přesvědčit, že to s tou cestou myslím opravdu vážně, a to nebylo jen tak. Poprvé jsem mu o cestě řekl v únoru a auto jsem do dílny dostal den před Vánoci. Celá příprava mi tedy zabrala rok a půl. Během té doby jsme kompletně zrenovovali auto, nalakovali jasně oranžovou barvou, nakoupil jsem vybavení od oblečení až po stan. Bohužel se mi ale také kompletně rozpadla posádka. Omlouvali se kvůli nedostatku peněz, rodinným důvodům, neuvolnění z práce atd. Já jsem to ale nechtěl vzdát a byl jsem odhodlaný jet za každou cenu.

A tak jsem letos 13. srpna večer opravdu vyrazil. Byl to hrozně zvláštní pocit, na jednu stranu obrovské nadšení, že „už je to tady!“, a na druhou stranu děs, co když se něco porouchá nebo nabourám? Spravit to nedokážu a ani se nedomluvíme, co budu sakra dělat? Druhý den to bylo ještě mnohem horší, projížděl jsem Polsko. Počáteční euforie byla pryč a zbyl jen děs, protože téměř celé Polsko jsem jel pouze po dálnici a nikde jsem nic zajímavého neviděl.

Byl to můj nejhorší den z celé cesty a mě napadlo: „Ty vole, takhle to bude celý měsíc!“ Naštěstí kousek před litevskou hranicí skončila dálnice a změnila se krajina. Začal jsem shánět zásoby jídla a zkrátka se už něco dělo. Objevila se také první porucha. Naštěstí se ukázalo, že jsou jen vyřesené kabely od svíček. Oddychl jsem si, zamáčkl je zpět a jel dál. Během jednoho dne jsem projel celou Litvou a přespal jsem ve staré celní budce na lotyšské hranici.

Do rána se ale zkazilo počasí, proto jsem v Lotyšsku moc zastávek nedělal. Za městem Riga jsem poprvé dojel k moři, ale z plánovaného plavání kvůli zimě sešlo. Ještě ten večer jsem dojel až do estonského města Tallinn. Přespávám v autě a hned ráno jedu do

přístavu, abych se dostal na trajekt do Finska. Probíhá to kupodivu hladce a už po poledni vjíždím do Helsinek. Zde navštěvuji restaurant Zetor a dále směřuji do města Iisalmi, kde se nachází nejmenší hospoda na světě. Bohužel je zavřená, ale na ceduli je informace, že se otevírá pouze po telefonické domluvě.

Vytočím tedy číslo a zvedá mi to paní, která neumí moc anglicky. Já zase umím jen pár základních slov, a tak asi po půl hodině mi řekne něco v tom smyslu, že to tam do hospody má 20 km a že tam kvůli mým dvěma pivům nepojede. Na to jí ještě stihnu odpovědět, že já tam jedu 2000 km, ale paní asi došla trpělivost, zadrmloula něco finsky, podle tónu to nebylo nic hezkého, a zavěsila.

Nedá se nic dělat, jedu dál. Po ujetí asi pěti set kilometrů dojíždím k Santově vesnici na hranici polárního kruhu. Už od Helsinek řídím s fotoaparátem v ruce a vyhlížím zatím marně soba a těším se, že zde je určitě mít budou. Není tu, je to jen atrakce pro turisty, na způsob zábavního parku, ale teď v létě tu nikdo není. Asi 30 km za polárního kruhem se na mne konečně usmálo štěstí a fotím si soba, který osamoceně postává u lesní cesty.

Už je večer, a tak si hledám místo na přespání. Celou noc je tady vidět, takže ulehám až kolem jedenácté večer v jedné prázdné stodole, kde mám postavený stan hned vedle auta. Další den mám za cíl nakoupit zásoby jídla a benzín ještě za finskou cenu a dostat se až k norské hranici. To se mi bez problému daří, Máňa šlape jako hodinky a hlítá kilometry jako divá. Už se tu také objevuje více sobů, postávají podél silnice nebo přímo na ní a nechtějí uhnout. Ani aut se moc nebojí a odběhnou, až když z auta vystoupím. Je to otravné, ale jsem rád, že je konečně vidím.

Nocleh mám přímo u řeky, která dělí Finsko od Norska. Brzy ráno pokojuji hranici a po půl dne cesty dojíždím k fjordům. Silnice jsou strašně děravé, proto musím jet pomalu, tedy, ještě pomaleji než obvykle. Prudké stoupání střídá sešup dolů a pořád, pořád dokola. K tomu vám furt skáčou do cesty sobi, takže máte chuť už nějakého srazit, aby ti ostatní zmcti pochopili, že se nemají motat po silnici. Vjíždím na poloostrov Nordkinn a krajina se naprosto změní. Zmizí stromy, zmizí keře, zmizí tráva a všude je jen kamení, mech, jezera a stovky sobů. K večeru už jsem ve městě Mehamn, odkud se chystám vydat na severní mys Evropy Kinnarodden. Zaparkuji u místního fotbalového hřiště, pořádně se navečeřím a přespávám v maringotce, která slouží jako šatna hráčů.

Cesta na Kinnarodden je dlouhá přes dvacet kilometrů, proto vstávám nechtuně brzy a už v 6 jsem na cestě. První výšlap do prudké stráně hravě zvládám, ale na kopci teprve zjišťuji, co mě vlastně čeká. Útes za útesem táhnoucí se kamsi

do dále. Podívám se do mapy, na kompas, určím si směr a vyrážím. Tempo je kvůli obtížnosti terénu zoufale pomalé, všude jsou balvány porostlé mechem, takže člověk dobře nevidí, kam šlape.

Do kopců lezu po čtyřech a dolů se sunu po zadku. Mezitím zbytečně bloudím, krosna na zádech se zdá být čím dál tím těžší a sil rapidně ubývá. V podvečer, když už si myslím, že lezu na poslední hřeben, zjišťuji, že jsem teprve v polovině cesty. Chvilí sedím nahoře a přemýšlím, jestli se mám trápit a vrátit se zpět, nebo se mám trápit a dojít do cíle s tím, že to budu muset následující den celé zopakovat. Rozhoduji se pro návrat. Zpět k autu přicházím kolem půlnoci, zalézám do maringotky, padnu na hubu a téměř okamžitě spím.

Ráno, když už se chystám k odjezdu, přijíždí partička Čechů. Poradím jim, kudy nemají chodit, a oni mi dávají tip, že v místním kempu nezamykají sprchy. Ihned tam jedu, rychle se vysprchuji a odjíždím z města. Tento den chci dosáhnout Nordkappu, ideálně pozdě večer, abych nemusel platit vstupné na bráně u vjezdu. Tento plán mi vychází a před půlnocí už stojím u známého glóbu.

Ráno se rozhoduji pro náhradu za neúspěšný výšlap na Kinnarodden a chci alespoň dosáhnout nejsevernějšího bodu Evropy, kam se dá dostat suchou nohou. Knivskjelodden leží o 1,5 km severněji než Nordkapp a 2100 km od severního pólu, zde už mám více štěstí a Knivskjelodden zdolávám. Tunelem vedoucím 212 metrů pod hladinou moře se vracím zpět na pevninu a za dva dny už jsem na souostroví Lofoty. Je to naprosto úžasné místo, z těch výhledů se vám tají dech. Strávím zde dva dny a jedu dále na jih, kde znovu překračuji polární kruh a stanuji na plácku u potoka.

Přes noc mrzne, a tak musím ráno čekat, než mi roztaje stan, abych ho mohl sbalit. Chystám se na návštěvu města Trondheim, které mi všichni doporučovali jako hrozně krásné město. Ale až na hezké nábřeží kolem řeky, které člověk projde za dvě hodiny, v něm nic zajímavého není. Jedu tedy dál podél pobřeží na jih. Trajekty se převážím přes fjordy a projíždím nejdelší silniční tunel na světě. Dostávám se k ledovci, hodně prší a až k němu je to ještě přibližně 4 kilometry. Počasí se podle předpovědi nemělo zlepšovat, a tak jsem vyrazil i v dešti.

Je to na prd, dešť, zima, cesta je zaplavená, a když už tam dojdu, tak teprve zjišťuji, že je to jen vyhlídka na ledovec a přímo na něj se odtud nedostanu. Aby toho nebylo málo, tak si cestou zpět na mokré skále dost natluču. Chtěl jsem dojít také na Trolltunga a Preikestolen, což jsou dva nejznámější norské skalní útvary, ale už několik dní prší a ani týdenní předpověď nenaznačuje zlepšení.

Proto to vzdávám a jedu pryč od pobřeží směrem ke švédské hranici. Kousek za ní je totiž uprostřed lesů hřbitov aut. Leží tu přes tisíc aut ze 40. a 50. let a mezi nimi jedna Škoda 1000 MB.

Pokračování na straně 6

ŠKODOVKOU CESTOU NECESTOU

(pokračování ze strany 5)

Dělal jsem si zálsuk na víčko od oleje, které jsem ztratil a musel jsem ho nahradit kusem plechovky od piva. Vrak byl bohužel bez motoru. Trvá mi skoro celý den, než to tady celé projdu a nafotím. Blížím se do města Malmö, ze kterého vede most do Dánska. Počasí zde ve vnitrozemí je lepší, a tak to v polovině cesty zapáchnu na pláži, vypiju pár piv a zaplavu si v moři. Druhý den odpoledne vjíždím na most a dostávám se do Dánska.

To pouze projíždím se zastávkou ve městě Odense. Na hranici Dánska a Německa se po zjištění dvoutýdenní časové rezervy rozhoduji pro zajištění. Místo domů jedu do Nizozemska, do Amsterdamu. Je to hezké město, jen podivně smrdí a v každém druhém koutě je nablito. Nechci tu zůstat přes noc, proto vyjíždím za město a nocuji kdesi u pole.

Ráno opět přejíždím hranici, tentokrát do Belgie. Vjíždím do Antverp a parkuji přímo v historickém centru. Je to poprvé, co se mi nějaké město opravdu líbí. Historické, čisté a bez všudypřítomných turistů. Chci se

podívat i do Bruselu a udělat to stejně jako v Antverpách, zaparkovat v centru a v klidu ho projít, ale po příjezdu mě čeká šok. Šílený provoz, jaký jsem ještě nezažil, nikdo nehledí na to, kdo má přednost a co svítí na semaforu. Není kde zaparkovat a všude se tu potloukají uprchlíci. Projíždím okolo několika ulic, kde jsou ubytovaní, ale je tam hrozný blázninec.

Všude jsou uprchlíci, policie, sanitky a hasiči. V každé ulici hoří kontejnery a haldy odpadků. Nakonec si najdu místo na zaparkování poblíž nějaké katedrály. Zastavuji, honem udělám pár fotek a rychle mizím pryč! Dostávám se do

Francie, do měst už nezajíždím. Stáčí se na východ, projíždím pár vesnic, jedno maloměsto a přijíždím do Lucemburska.

Je to poslední zastávka na cestě, proto si chci projít město Lucemburk. Už z dálky vidím věže starých budov, ale centrum je zrovna zavřené kvůli pouti. Ve městě jsou navíc samé zácpy a na to už nemám náladu. Odbočuji na obchvat a jedu do Německa. Jsou hrozná vedra, trpí auto i já, proto trochu měním plány. Přes den se schovám někde pod stínu a vyrazím po setmění. To už je moje poslední cesta a 9. září se vracím konečně domů.

Na cestě jsem strávil 4 týdny. Spálil jsem 697 litrů benzínu s průměrnou spotřebou 7,4l/100km. Za benzín, jídlo a trajekty jsem zaplatil 37 000 Kč. Celá cesta i s přípravou auta a nákupem vybavení vyšla na 160 000 Kč.

Pokud byste i Vy uvažovali o podobné cestě, tak se toho vůbec nebojte. Pečlivě připravená auta vydrží více, než byste čekali a pokud pojedete nějakým starým střepem, budou s vámi ostatní jednat jako s dobrodruhem a ne jako s „dalším turistou“. To je na tom úžasné a hlavně, ty zážitky už vám nikdo nikdy nevezme.

Luděk Urban

Minipivovar v Kozojedech

Marek Peterka nosil nápad na zřízení pivovaru už dlouhou dobu v hlavě. Vše jen podpořily návštěvy několika jiných minipivovarů, ve kterých mu pivo velmi chutnalo. Stále ale chybělo místo, kde pivovar zřídit. Nakonec se v Kozojedech uvolnily prostory místní hospody a tam se nakonec za pomoci obce podařilo minipivovar vybudovat.

„Hospoda patří obci. Ta investovala do opravy sklepa, který byl v havarijním stavu. A aby se nemusely zmenšit prostory hospody, přistavěla se část pro minipivovar,“ uvedl budoucí hrdý majitel minipivovaru Marek Peterka z Kozojed.

Vařit pivo je velmi náročný proces. Proto sem Marku Peterkovi jezdí pomáhat a učit ho sládek pan Petr Krýsl z Červeného Hrádku. S tím zkouší uvařit nová piva osvědčenými způsoby.

„Budeme nabízet ležák dvanáctku plzeňského typu a desítku. V nabídce bude například i polotmavá jedenáctka. Uvidíme, jak se vše bude vyvíjet a jak se pivo podaří uvařit,“ vysvětluje Marek.

První pivo hosté ochutnali už 9. prosince. A není prý špatné.

Foto: Jana Kosová

http://www.rozhlas.cz/plzen/porady/_porad/315

Kozojedy v letech 1848 – 1990

je název útlé knížky, kterou jako překvapení obdrželi účastníci srazu rodáků v září letošního roku. Autorem je dr. Bohdan Zilinskyj, který v Kozojedech pravidelně pobývá a Kozojedy považuje za svůj druhý domov.

Knížka navazuje na jeho předchozí dílo, ve kterém dovedl události až do 60. let 19. století. Současná knížka popisuje události od r. 1948 až do r. 1990. Vše je vedeno z pohledu Kozojed, ať se jedná o válečné doby, doby okupace, poválečná a poúnorová léta, zřizování JZD, normalizaci, či počáteční léta po sametové revoluci.

Krátce se zmiňuje o událostech před a po tomto období. Publikace má 60 stran textu a je doplněna 26 vyobrazeními – staré fotografie Kozojed, plánky, fotky ze života v Kozojedech. Knížku vydalo nakladatelství Scriptorium nákladem 500 výtisků.

Tuto publikaci je možné získat na Obecním úřadě v Kozojedech.

oú

Václav Šafr

Václav Šafr je jedním z malířů, kteří se účastnili výstavy v Kulturním domě v Kozojedech.

Zamyslíme-li se nad dosavadním dílem Václava Šafra, můžeme si všimnout spontánnosti jeho tvorby i podivuhodného pracovního nadšení a vztahu k tomuto kraji. Jako valící se kameny ze svahu jde stále za svým cílem i v důchodovém věku.

Psát o malíři Václavu Šafrovi je velice složité, protože Václav není jen umělec, který tvoří obrazy. Spíš bychom o něm měli psát jako o mnohotvárné osobnosti, která poznamenala náš kraj svojí přítomností. Je člověkem mnoha profesí. Václav se nebál žádné práce, která mu přišla - jak se říká - pod nos.

V Kozojedech a hlavně v sousedním Liblíně se můžete často setkat s Václavem Šafrem, který zde se svojí pojiždnou chatkou takřka zdomácněl. Snad mu učaroval kraj okolo Berounky a blízkost hradů Krašova a Libštejna. Václav Šafr zde má mnoho přátel, tak jako všude, kudy procházel během svého života.

Václav Šafr se narodil 30. 1. 1947 v Březíně. Dnes žije a pracuje v Kaznějově.

Vyučil se elektromechanikem a po tehdy povinné vojenské základní službě začal jezdit nákladním autem na panelárně. Pracoval také jako opravář v dílnách, v Lachemě Kaznějov, také jako údržbář a topič velkých kotlů, jako vedoucí dílny v Oboře v JZD Dukla.

Po roce 1989 začal podnikat - Soukromá bezpečnostní služba - až do roku 2003. Dále pracoval v podniku BEST jako vedoucí oddělení štípaní tvárnic na štípačce Kolumbia. Také měl stanici na výcvik psů pro vojsko.

Do této chvíle bychom si mohli myslet, že Václav toho nemá moc společného s výtvarným uměním. Byl by to však velký omyl, protože on začal malovat svoje obrázky již jako chlapec na základní škole a do dnešních dnů jich namaloval stovky. Motivací k jeho začátkům mu byl prostý chlapecký pohled na kamaráda, který uměl hezky malovat lodě, a tak to chtěl umět také. Jeho osud a životní příběh se tak začíná odvíjet ve sférách výtvarného umění a historie, ke které ho přivedly chlapecké fantazie o bitvách husitů v našem kraji, stavby hradů Krašova a Libštejna a všechny další podněty, které dotváří historii.

Václav se ještě v předškolním věku dostal s rodiči z Březína do Tlucné (1953). Chodil do Základní školy v Krašovicích, do měšťanky pak do Dolní Bělé. Zde také začal jeho umělecký vývoj a vztah k rodnému kraji, přírodě a historii.

Následoval jeho zabydlující se pochod po našem kraji. Bydlel krátký čas v Kamenci, Radnicích, Vejvanově a nakonec skončil v Kaznějově, kde si pořídil již jako ženatý rodinný domek. Zde hned založil svoji vlnici o 56 hlavách různých odrůd. Pak postavil vinařský sklípek, kde se do dnešních dnů schází se svými přáteli.

Zájem o historii se u něho střídá se snahou malovat a to trvá dodnes. Jak on sám praví, začal malovat velice

brzy, ale s velkými přestávkami. Václava Šafra bychom mohli nazvat malířem stejně jako historikem. Svoje skromné školní vzdělání si doplňoval a svým zájmem a snahou se dostal až k psaní knih o historii našeho kraje. Napsal knihy Liblín a okolí, Krašov a Libštejn, Průvodce hradu Krašova. Také ilustroval knihy Sklářství na Manětínsku, Husitství v našem kraji. V současné době má rozepsané další dílo o historii Liblína a Libštejna.

Psaní o historii ho vždy na čas zcela pohltil, a tak, jak říká, má přestávkami v malování. Malířské začátky ve škole vystřídal opravdový zájem dospělého člověka, a tak se přátelil s dalšími lidmi tohoto oboru.

Václav vzpomíná, jak se spřátelil s malířem Strnadem z Plas, který ho zasvětil do malování. V zaměstnání na Lachemě v Kaznějově se přátelil s Pepíkem Jelínkem, který ho brávil s sebou na Rybův Mlýn pod Kozojedy, kde malovali v bývalém kozím chlívkou, nebo také na fabrice v jeho kanceláři. Další jeho kamarád Josef Novák z Rybnice ho naučil malovat olejem. Učil ho tahy štětcem, což bylo pro něj velice přínosné. Do té doby maloval pouze temperou.

Ve svém vzpomínání končí tím, že říká: „Dnes střídám temperu a olej, jak mám náladu a také podle toho, jaké jsou zrovna barvy na skladě, když mě osloví múza. Loňský rok jsem namaloval přes 40 obrazů a letos vůbec nic. Letos jsem na malování ještě nesáhl, stále se věnuji psaní historie.“

Václav měl i touhu studovat umění, ale při svých snahách o studium mu osud naservíroval jiná témata, kterých se také nechtěl vzdávat, a tak se věnoval archeologii a dnes je členem Archeologické společnosti ČSAV Praha. Jeho zájem o archeologii ovlivnil především zájem o zříceniny hradu Krašova a Libštejna. Na obou jmenovaných hradech působil ve spolicích, které si vztaly za cíl záchranu těchto hradů před úplným zánikem. V krašovském spolku působil jako předseda a na hradě Libštejn je předsedou dodnes.

Při všech svých činnostech Václav nikdy nezapomíná na svoje přátele. Rád s nimi diskutuje o historii nebo o umění. Také jeho záliba ve vinařství nahrála posezením, která probíhají v jeho vinném sklípku v Kaznějově. Mnoho jeho přátel vzpomíná na hezké a veselé prožitky v jeho společnosti.

On sám praví: „Jsem rád, že jsem se naučil pěstovat víno. Také vyrobit víno. Samozřejmě něco to stálo, než jsem se to naučil. V deset dopoledne už jsme bývali do nemoty. Druhý den jsme se sešli na vlnici, ale než přišlo poledne, byli jsme v tom zas.“ Zde je na místě poznámka jeho kamaráda Luboše Zímy, který prohlásil, že má podezření, že naložil dubové lupení a žaludy a z toho vytvořil kořalku, kterou zkoušel na kamarádech. Takovéto veselé historky můžete zaznamenat při každém setkání s Václavem, který má rád život, kamarády i všechny lidi kolem sebe.

Vrátíme-li se k jeho tvorbě obrazů, má rád

především krajinomalbu, kterou tvoří, jak ve svém atelieru, tak v plenéru a dalo by se říci, že jeho tvorba je bytostně spjatá s krajinou a údolím řeky Berounky. Jeho soukromá studia provázela jeho kroky mnoha galeriemi.

Zdokonaloval se četbou knih i vyhledáváním na internetu. Seznamoval se především, jak on sám řekl, s klasickým uměním, které má nejraději. Jeho oblíbení umělci malíři jsou Ilja Rjepin, Antonín Slavíček, Julius Mařák, ale i mnoho dalších. Václav nevynechá žádnou příležitost se přiučit. Zkoušel tvořit portréty i akty. Poznámky jeho kamarádů k útokům ho ale vždy vracely k jeho osvědčené práci na krajinomalbě. Jeho další osvědčenou prací jsou kresby a ilustrace zejména historických knih.

Na závěr Václav praví: „Můj svět spolupráce s kamarády se rozpadá, protože kamarádi mi umírají.“ My jen můžeme doufat, že tato myšlenka mu nebude brát síly k další práci, tak jak si ji předsevzal - elánu má stále dost. Chystá se ještě napsat něco o historii Liblína a průvodce hradu Libštejna, dějiny Kaznějova a okolí. Stále se velice zajímá o přednášky o historii našeho kraje.

Jeho humorné a velice úsměvné vyprávění z dob vojny jsou dokladem, že Václav Šafr je a vždy byl kamarádský a veselý člověk. Chlap jako hora, umělec a v době mládí bychom ho mohli nazvat i pytlákem, jelikož velice rád chodil na ryby a nikdy neměl povolení. Má i velký obdiv k lidem okolo sebe, kteří oplývají znalostmi historie a umění. Vyznává, že velice vzdělání lidé se nacházeli i mezi ševci.

Bartoloměj Štěrbá

Můj krásný svět – divadelní představení

16. listopadu přijel do Kozojed již potřetí divadelní soubor Žlutičan ze Žlutic. Uvedl komedii autorů Pavla Trtíka a Jana Krupy Můj krásný svět. Hrdinkami jsou tři důchodkyně, z nichž jedna má velmi silnou závislost na levných nákupech z reklamních nabídek. Uspořádá u sebe kamarádky setkání, kde se svým vrstevnicím chlubí svými výhodnými nákupy za bezkonkurenční ceny.

Konverzace se točí i kolem zdraví, patálie s návštěvou lékařských ordinací se stále prolínají s barvitými historkami z nákupů a ukázkami všech těch tašek, halenek, váziček, skleniček... Tragikomická celá hře dodá návštěva exekutora, který jde nerozumně dámě zabavit nejdůležitější věci pro chod domácnosti.

Bohužel, ona stále nevidí svůj podíl viny na této situaci, naopak je ráda, že bude opět bez dluhů a bude moci nakupovat dále. Celá komedie byla velkou zábavou s hlubším podtextem a snad i poučením. Škoda, že ji nevidělo více lidí.

OU

NEDELNÍ NAHÁŇKA

Naháňku zahájili předseda MS Václav Prusík a hospodář MS Vladimír Hykyš

V neděli 27. listopadu uspořádal náš MS naháňku na černou a další spárkatou zvěř, na které jsme přivítali, již třetím rokem za sebou, také hosty ze severského Norska.

Během dne se uskutečnily dvě leče. První se konala v části naší honitby zvané Pavučina. Honci a lovečtí psi postupovali od Rožské pily až na panelovou cestu vedoucí k Rybárně, na které byli nastoupeni střelci. V leči však nebyl ani jeden kus černé zvěře. Střelena byla pouze jedna liška a jedno daňče.

Po svačině jsme proto konání druhé leče operativně přeložili do Všehrd na „Spáleníště“. Hosty z Norska rozestavil hospodář MS Vladimír Hykyš do míst, kde předpokládal únik zvěře z leče. Krátce po zahájení leče se již ozvali honci a také lovečtí psi, kteří hlásili přítomnost černé zvěře v leči.

Téměř současně se ozvala také střelba a celým údolím Všehrdského potoka nad vesnicí se nesl ostrý a důrazný štěkot loveckých psů, které vzrušoval pach a přímý

kontakt s divočkou. Hospodářův předpoklad o směru pohybu černé zvěře při pokusu o únik z leče se ukázal zcela správný.

Divočáci chtěli opustit leč právě v místech, kde byli rozestaveni lovečtí hosté

Lovecká výprava ze severského Norska na naháňce 27. 11. 2016

Rozsvícení vánočního stromku v Robčicích

Rok se s rokem sešel a opět se na točné v Robčicích, v sobotu 26. 11. 2016, rozzářil vánoční stromek. V předvečer zahájení adventu se zde setkali v hojném počtu jak občané Robčic a chalupáři, tak i spousta pravidelných účastníků této skromné akce. Podával se tradiční svařák, který dokáže vždy dobře zahřát a zároveň dodá i dobrou náladu. K ochutnání bylo první vánoční cukroví,

vynikající houbový kuba, jednohubky i grilované vinné klobásky s brusinkami. V této dobré pohodě si všichni popřáli krásné a klidné vánoční svátky.

Adventní večer dále pokračoval v Hospůdce u Horů, kde na malém vánočním koncertu vystoupila Terežka Růžičková. Velkému počtu posluchačů zahrála na housle tradiční české

z Norska. Tam se projevila zručnost, pohotovost a přesná střelba našich hostů. Pět členů jejich výpravy na této naháňce ulovilo 7 divočáků a 2 kusy daňčí holé zvěře. Další 4 kusy černé zvěře slovíli členové našeho spolku. Mezi úspěšné střelce se zařadil také hospodář Vladimír Hykyš, který přesnou ranou dokázal skolit pěkného lišáka.

Po skončení naháňky při závěrečném společném posezení v kulturním domě poděkovali hosté z Norska našemu mysliveckému spolku za vřelé přijetí, pohostinnost a perfektní organizační připravenost naháňky. Králem honu byl vyhlášen člen norské družiny Swen Sletten, který dokázal ulovit 3 divočáky a 1 danielu.

Poslední den pobytu v Čechách se našim hostům vydařil. Při závěrečném loučení pak přislíbili, pokud budou pozváni a budou-li živi a zdraví, velice rádi přijedou i příští rok

Václav Troch.

koledy a vánoční písně i něco „od podlahy“. To už se diváci přidávali jak zpěvem, tak tancem. Právem jí patří naše velké poděkování za skvělé vystoupení.

Přeji všem krásné Vánoce a mnoho zdraví, úspěchů a radostí v novém roce 2017.

Romana Víková

Účastí na Šestidenní si Martin Prusík splnil klukovský sen

Prestižní motocyklovou olympiádu absolvoval i klubový celek ze severního Plzeňska

Navarra, Kozojedy – Martin Prusík z Kozojed (29 let) spolu s Miloslavem Konopáskem ze Slatiny u Chříče (35) a Petrem Uherem ze Záluží u Třemošné (33) absolvovali v říjnu nejprestižnější endurovou soutěž roku – tzv. Šestidenní. V klubovém pořadí 91. mezinárodního motocyklového klání, které se jelo ve Španělsku, obsadila uvedená trojice devětadvacáté místo mezi 150 týmy.

Prusík a Konopásek svoji první Šestidenní absolvovali před rokem na Slovensku, Uher si odbyl premiéru letos.

Vše začalo na okruhu Circuito de Navarra slavnostním zahajovacím ceremoniálem v neděli 9. října 2016 a skončilo o týden později závěrečným motokrosem.

„Účastí na Šestidenní jsme si splnili soutěžácký sen,“ přiznal Martin Prusík. Cesta k jeho uskutečnění ovšem nebyla nikterak snadná. Bylo potřeba se „prokousat“ krajskými soutěžemi až k seriálu mistrovství republiky a získat nejvyšší licenci A.

„Postup na domácí šampionát jsem si vybojoval v roce 2014,“ zavzpomínal Prusík. „Kdo na Šestidenní chce, musí

domácí mistrovství absolvovat,“ upozornil.

Další podmínkou jsou finance. „V klubové soutěži si vše hradí samotné týmy. Nám finančně výrazně pomáhá pořádání endura na Liblíně,“ sdělil Prusík, „a několik sponzorů, kterým bychom chtěli moc poděkovat.“

Do Španělska odcestoval tým s deseti-tidenním předstihem. „Je potřeba všechny zkoušky projít pěšky. Předávají se motocykly, vyřizují další formality, je toho hodně,“

KP enduro tým celý (M. Prusík druhý zprava)

popsal Martin činnost před samotným závodem.

V enduru se jezdci starají o svůj motocykl sami, cizí pomoc není dovolena. Přesto se tým neobejde bez dalších osob v zázemí. „Byli s námi kamarádi a rodinní příslušníci. V tomto směru nám navíc pomohlo spojení s KBS Unhošť, takže jsme se o některé povinnosti mohli podělit, např. kuchař nebo dokonce masér,“ vysvětlil Prusík.

Velké poruchy či karamboly se jeho

týmu naštěstí vyhnuly. „A soutěž byla letos jezdecky o něco snazší než před rokem,“ připustil Prusík. „Při průjezdu časových kontrol bylo na vše více času. Těžší ale byla možná v dosažení umístění. Národní týmy ve Světové trofeji nejele v šesti jezdcích jako dosud, ale pouze ve čtyřech. A tak kvalitní jezdci světové úrovně přibyli právě v klubové soutěži. Naše devětadvacáté místo? Chtěli jsme skončit v první polovině, proto jsme s konečným umístěním spokojeni,“ vyzdvihl.

Za tímto výsledkem ovšem stojí velké úsilí. „Jde o celoroční přípravu. V rámci mistrovství republiky musíme zvládnout osm závodů, navíc jezdíme třeba krajské motokrosy,“ zdůraznil v listopadu třicetiletý jezdec. Vše je o to těžší, že jezdci KP enduro

týmu jsou amatéry a tréninku či závodům se mohou věnovat až po práci. Martin navíc hraje ve volných chvílích i hokej, v krajské soutěži mužů nastupuje za celek HC Kralovice 1944.

Asi právě proto si účast i konečný výsledek pořádně užili. Navíc mohli slavit i s českou reprezentační čtveřicí, která v hlavní Světové trofeji dosáhla na senzační bronz. První českou medaili po dvaadvaceti letech. „Vídali jsme se každý den s klukama před i po etapě. Jejich výsledek měl velký ohlas,“ upozornil Prusík.

A bude KP enduro tým za rok opět na startu? „Šestidenní se pojede ve Francii. Pokud se vše povede, vydrží zdraví a budou finance, jeli bychom rádi,“ doufá Martin Prusík.

Pořadí 91. Šestidenní – klubová soutěž: 1. Itálie I 10:55:42,48 hod.,.... 8. KBS ÚAMK tým Unhošť (Horák, Borák, Balaš) -23:45,60 min.,.... 29. KP enduro klub (Prusík, Uher, Konopásek) -1:45:22,64.

Pořadí jednotlivců - absolutně: 107. (50. v ktg. E2) Prusík 4:09:05,17 hod., 129. (45. v ktg. E1) Konopásek 4:14:54,04 hod., 138. (66. v ktg. E2) Uher 4:17:05,91 hod.

KP enduro tým na motorkách (zleva) Miloslav Konopásek (683), Petr Uher (583) a Martin Prusík (483)

Dne 25. listopadu 2016 se již tradičně v místním pohostinství sešla Kozojedská pětka - dnes už spíše čtyřka, aby si alespoň jedenkrát v roce v Kozojedech zahrála. Akci si prostřednictvím pana Tichého sama zajistila, jeho manželka Věra napekla tradičně výborné koláčky. Pozvali jsme také hudebníky, kteří si s námi někdy zahrají. Letos to byl místní Vláda Steiner na kytaru a housle, Pepa Pták ze Střapole na alt saxofon, Eda Pešek a Pepík Horáček z Rakovníka na bicí. Oba posledně jmenovaní bubeníci pocházejí z naší hudební „Mekky“ - ze Všesulova. Přijel s nimi ještě i harmonikář Bedřich Peterka.

Každým rokem máme jisté obavy, bude-li stačit zájmu omezená kapacita místností. I letos jsme se ale vešli, přišli naši tradiční a věrní příznivci a posluchači. Škoda, že nedorazili i další spoluobčané, rádi bychom si s nimi zazpívali.

Letos se musím zmínit také o atmosféře akce. Od samotného začátku se snad všichni zúčastnění zapojovali zpěvem, ba dokonce někteří jedinci i tancem. Největšími iniciátory bujarého veselí byla všesulovská parta. Ukázala v Kozojedech to, co je u nich naprosto běžné. Zábava byla v takovém proudu, že se nechtělo končit. Ostatně fotografie z akce jsou toho dokladem. Tak se prodlužovalo až do 1:30 hodin. Shodli jsme se v kapele, že takto příjemně jsme si při této akci ještě nikdy nezahráli.

Závěrem bych chtěl poděkovat našim hudebním hostům, všem fantastickým příznivcům a také v neposlední řadě obsluze pohostinství za jeden krásné prožitý večer. Doufám a věřím, že nebyl zdaleka posledním.

At žije a přežije tradiční česká lidová a populární píseň! **L. Pícl**

Vážení občané,

rádi bychom Vás upozornili na novou službu nejen pro Vás, ale i pro všechny návštěvníky našich webových stránek. Jedná se o mobilní aplikaci – **V OBRAZE**. Aplikace vám přináší přehled aktualit z webu naší obce, upozorní vás na nově vložené zprávy, dozvíte se včas o pořádaných akcích, můžete si prohlédnout fotografie nebo dokumenty vyvěšené na úřední desce. K jejímu stažení potřebujete mít chytrý telefon s operačním systémem Android či iOS, přístup na internet a místo v úložišti cca 13 MB. Další informace najdete na stránkách obce v odkaze <http://www.obcekozjedy.eu/mobilni-aplikace/> nebo na službu přejdete na stránkách obce přímo přes logo aplikace. Doufáme, že tato novinka bude pro Vás přínosem a budete tak lépe informováni o dění v naší obci.

Výměna oken na 2. st. ZŠ

Budova 2. st. ZŠ dostala od obce krásný předvánoční dárek za 304 149 Kč – nová plastová okna.

Poděkování patří našemu zřizovateli, ale i všem zaměstnancům školy, kteří přišli ochotně dvě neděle po sobě ve svém volném čase, aby po firmě uklidili a nachystali vše na pondělní vyučování. Žáci ocenili prosvětlené a zateplené třídy. **Děkujeme.**

Vážení spoluobčané,
přejeme Vám, aby pro Vás nadcházející vánoční dny
byly svátky radosti, přátelské pohody a spokojenosti.
Do nového roku přejeme splnění všech Vašich přání,
hodně zdraví, lásky a rodinného štěstí.

Obecní úřad Kozojedy